

Тепавски. (Хваща глава съ двѣтъ си рѣцѣ и се вгледва въ земята).

Павелъ. (Въ възбуждение). Та нима е трудно да подмамишъ онова, което се мами? Мигаръ е доблестъ да се отдадешъ на единъ скверенъ порокъ? Тогавъ ако можемъ да извиняваме нашата лекостъ къмъ порока, къмъ женогонствата — крадецътъ съвсемъ лесно би си извинилъ съ нуждитъ си; убиецътъ — съ необуздания си темпераментъ и страсть къмъ отмъщения... И всѣки, всѣки прѣстъпникъ би намѣрилъ мотивъ да се оправдае прѣдъ другитъ и прѣдъ себе си. (Силно нервиранъ). Не е ли тъй?

Тепавски. (Мълчи).

Павелъ. Защо не ми отговаряшъ. Азъ те повибахъ да чуя съ какво ще оправдаешъ онова, което стори на твоя старъ другаръ. Не кажешъ ли, азъ ще те считамъ за единъ нещастникъ — ще се помъча да забравя, че си билъ мой другаръ! (Задъханъ, той отива до прозореца).

Тепавски. (Вдига се и вмѣсто отговоръ излиза онѣмѣлъ).

Дълго мълчание.

Павелъ. (Дълго гледа подиръ му). Нещастникъ! (Отпуска се сломенъ на стола си. Послѣ скача жегнатъ отъ нѣкаква мисль и отива до прозореца). Недо, Недо!

Гласа на Неда: Каево е бай Павле?

Павелъ. Кажи на кака си Дѣла да дойде.

Павелъ е силно развълнуванъ и едва се здържа. Ходи изъ стаята, чупи рѣцѣ назадъ и едва прошепва прѣзъ зѣби:—

— Символически картички!.... Ще видя азъ!

Влиза Дѣла.

Павелъ. (Щомъ я вижда, приплѣднява и се одрѣпва до стѣната, крѣпейки се да не падне).